

редъ струпаха всички клончета на край синура и ги запалиха да изгорятъ.

— Хайде, како, сега да си вървимъ. Свършихме си днесъ работата.

— Ами защо не дойдете да шиитъ въ училището?

— Сега ще дойде само Кера, а пъкъ азъ ще гривосамъ кжщата, вчера цѣлъ день сме чистили и мазали... А утре, дано е здраве и азъ ще дойда и машината ще донеса.

.

Въ училищния дворъ бѣхъ изненадана отъ Стоилъ. Той бавно се разхождаше около коня си, който пасеше буйната трѣва между гробоветъ край черквата. Лѣвия му ржавъ все така си висеше полюляванъ отъ вѣтъра, а съ дѣсната ржка изтриваше попотеното си лице.

— Бързо си каралъ, та си се изморилъ. Здравѣй!

— Здраве ви желая. . . Азъ съмъ възхитенъ отъ това, което сте направили съ баща си. Тукъ малко се успокоихъ като видѣхъ, че все още здравия моралъ е запазенъ и може да се спаси народа отъ падение. . .

— Какво си видѣлъ, та говоришъ. Ходи ли въ шивачницата, въ аптеката.

— Не, несъмъ. Значи и шивачница си наредила и аптека! . . . А превързочна, не си ли наредила?

— Ако не съмъ въ отпускъ и това бихъ направила. То не е много мжно. Ела съ менъ да видишъ.

И азъ го повлѣкохъ къмъ шивачницата и той остана гръмнатъ отъ извършеното. После виде ученицитъ и тѣхната учителка облѣчени и излѣснати като за парадъ.

— Евге, това да не е оная гърчевата учителка, която ми се мѣрна миналия пжтъ. То било хрисимо дете.

— Свиларова, елате. . .

— Свиларова ли? . . . Рода Свиларова. . .

— Е да, азъ съмъ Рода Свиларова — и тя изгледа подпоручика и очитъ ѝ се замъглиха.

— Азъ още те помня. . . Отъ Военното училище, когато избѣгахъ да ви придружа. Вие бѣхте ученичка въ София. Помните ли? . . .

— Помня, мога ли да забравя, дадохте ми едно копче за споменъ. Наказали ви и оттогава не съмъ ви